

Fonte: Sen Alento/Diario do Festival

Tirado de <https://tamtampress.es/2013/11/12/bruce-la-bruce-mi-pelicula-va-contra-la-tendencia-mas-conservadora-del-movimiento-gay/>

Cando e como xurdiu a idea de facer filmes baseados na mestura das formulacións do movemento punk e a cultura gay?

Na metade dos oitenta, mudeime a Toronto e alí comecei a desenvolver a miña sexualidade, porque antes vivía nunha comunidade alienada. Alí relacioneime coa comunidade gay pero atopei que a súa cultura era parva, politicamente nada interesante e esteticamente desastrosa. Todos son como clons que se visten igual, non hai moita imaxinación nin creatividade. Creo que perderon a enerxía radical que tiñan nos seus inicios. Os primeiros movementos gays eran moi agresivos, especialmente en San Francisco ou Nova York: loitábase pola diversidade e pasábase ben sendo diferente. Nos oitenta e os noventa asumíuse como plataforma a asimilación dos valores tradicionais. Por iso creo que o movemento gay está virtualmente morto en Canadá e nos Estados Unidos. Entón, relacioneime co movemento punk que, en cambio, era politicamente motivador e cuxo estilo funcionaba como unha expresión da individualidade. E empecei a realizar filmes con estética punk onde incluín imaxes gays. Pero cando comecei a mostralas nos clubs, os punks puxéronse moi furiosos porque os retrataba a eles e aos skinheads dunha maneira moi homoerótica.

Non cres que actualmente o punk se converteu nun mero trazo de estilo e que a homosexualidade aínda ten dimensión política e está moito menos dixerida pola sociedade?

Si, creo que o punk está morto. E tamén é certo que aínda existen países onde a homosexualidade é considerada un crime e os gays poden ser castigados. Neses países o activismo político gay é necesario.

Como foi a relación coa censura do teu país?

Tiven problemas serios. Cando terminei as miñas curtametraxes a finais dos oitenta, presentéinos a moitos festivais ao redor do mundo. Cando regresaron á aduana canadense

destruíronos alegando que eran bestiais. Hai uns anos retiráronse todas as copias da miña película *Hustler White* dos videoclubes. Tamén cando mostrei *Skin Flick* en Londres houbo unha manifestación en contra do filme.

Que opinión lle merece o estancamento burgués dos colectivos LGTB europeos e norteamericanos? Ve indicios de recuperación do carácter reivindicativo e transgresor destes colectivos?

En realidade, non. Cando nos anos 80 os meus amigos e eu abandonamos o movemento gay maioritario e volvemos á escena punk era porque xa daquela pensamos que era demasiado burgués e asimilacionista, así como racista, sexista, etc., así que vostede pode imaxinarse como me sinto agora. Pero o mesmo ocorreu cos movementos negros e feministas. Todos eles capitularon ante o statu quo, desvinculáronse dos seus elementos máis extremos ou radicais e introducíronse en institucións conservadoras. Podería chegar un día en que se dean de conta de que esta estratexia é unha tolemia e que os oprimidos se converteron en opresores, pero véxoo pouco probable.

O sentido do humor é outra das características en todos os seus traballos, cre que o humor é unha boa ferramenta para a transgresión e a provocación?

Si, eu sempre usei o humor e a música nos meus filmes para atraer ao público, para entreter, así como para facer o tipo de declaracións que quero facer. Tamén a miúdo búrlome dos meus personaxes *revolucionarios* - polo xeral son os meus puntos fortes de identificación no meu traballo- como un xeito de non tomarme demasiado en serio, xa que iso pode ser terriblemente aburrido. Os meus *revolucionarios* a miúdo teñen dificultades para vivir de acordo cos seus ideais e a súa ideoloxía, e tenden a chegar a contradicirse, ou non practicar o que predicán. Eu son culpable disto mesmo, así que trato de lidar con iso con sentido do humor.

Cos seus últimos filmes de zombies afirmaba que quería achegarse ao público hetero a través dos festivais de xénero, conseguíuno? Como valora a experiencia?

Non dixen exactamente iso. O que dixen foi que quería chegar a un público máis amplo, facendo filmes máis estreitamente aliñados co xénero de terror/gore. Os meus dous filmes de zombies terminaron proxectándose nun bo número de festivais de cinema fantástico e de terror, polo que alcanzaron outro público, tanto gais como heterosexuais. Pero os meus filmes (homo) sexualmente explícitos sempre estiveron nos festivais tradicionais desde o principio. Tres dos meus filmes tiveron a súa estrea mundial no Festival de Cinema de Sundance. *L.A. Zombie* estreouse en competición no Festival de Cinema de Locarno, que, tendo en conta o seu extremo contido pornográfico gay, foi bastante controvertido. *Gerontophilia* estreouse nos festivais internacionais de Venecia e de Toronto e proxectouse na sección oficial e a concurso nun bo número doutros festivais internacionais, entre eles o próximo Festival de Cinema de Estocolmo. Así que estiven sempre nese circuito. Sempre dixen que o meu obxectivo coas películas de zombies era achegarme a certos *frikis* do cinema de terror coa promesa dun zombie ou unha película gore, e logo torturalos con tenras historias de amor gay. Ata certo punto, funcionou!

BRUCE LABRUCE

EXTRACTOS

Este artigo publicouse orixinalmente na sección de cultura do diario O Financiero (2/1/2012).

Por que considera que os seus filmes causaron tanto escándalo, sendo que o cinema é un medio moito máis libertario e permisivo que a televisión?

Canto máis conservadora se volve unha sociedade, ou unha cultura, máis se reducen os espazos para a ambigüidade moral ou para explorar os tabús, e todo tende a volverse cara aos extremos, ou é branco ou é negro, ou ten que ser aceptado ou non, as gradacións desaparecen. E os meus filmes sempre tenderon a desvanecer esas liñas, incluso as da sexualidade. Alguén me preguntou se algún día realizaría un filme que non incluíse gays. Díxenlle que en realidade moitos non tratan realmente sobre os gays, senón sobre heterosexuais que teñen sexo homosexual pero que non se identifican como gays, como *White Hustler* ou *Skin Flick* [Alemaña, 1999], onde mostro a revolucionarios de esquerda que usan a súa homosexualidade para propósitos políticos. Son personaxes heterosexuais que usan a homosexualidade como unha especie de arma ideolóxica e cuxa sexualidade ou non está fixada ou é máis ideolóxica que corporal. De modo que o meu traballo oponse ao de moita xente que fai filmes gays e que pensan que deben promover a homosexualidade para lexitimala como forma ou opción de vida.

Teño a impresión de que hai unha escalada conservadora na sociedade occidental e que está a afectar ao feito artístico mesmo.

Totalmente. E está completamente baseado na clase, ese é o tema. Xa ninguén se refire aos criterios de clase con relación á forma ou ao sexo, pero están baseados niso. Digo: eu fago porno marxista, que é un todo en si mesmo, porque a un certo nivel o porno é puramente capitalista, é un fetichismo que transforma en mercadoría o sexo e que poida venderse. Capitalismo puro. E eu estou máis interesado en crear unha pornografía cuxo discurso conteña asuntos de clase nos que a xente non está interesada comunmente. Por exemplo, *Skin Flick* foi un filme que comparaba aos skinheads neonazis de clase obreira cos homosexuais burgueses, e iso molestou porque mostraba maior simpatía con estes skinheads homófobos de clase obreira que cos burgueses homosexuais. En Canadá, cando obtés apoios de Telefilm, o gran fondo de apoios públicos, teñen regras moi específicas ao respecto de que non podes filmar escenas de sexo explícito, que non podes ser un provocador político. É unha tolemia, porque resulta moi limitado.

Aínda que está próximo aos 60 anos de idade, Bruce LaBruce parece aínda un mozo. Con vaqueiros axustados, camisas de manga curta, o cabelo rapado, tenis Converse e gafas clásicas de Ray Ban para envolver o seu corpo delgado e cubrir, certamente, as engurras que xa comezan a poboar o seu rostro. Ah, e con tatuaxes que remiten a antigos traballos chineses en tinta negra, nos que abundan pictogramas inintelixibles ou as imaxes típicas dun esqueleto empuñando unha fouce ou unha caveira cruzada por catro fémures. Para remate, a súa man dereita aparece cuberta por tres vistosos aneis cobrizos: o primeiro cunha serpe sinuosa, outro cun selo plano e o terceiro cunhas siglas que permiten ler L. A. Zombie. A charla prosegue ao redor da falsa sensación de progreso, de avance liberal.

É curioso, cando comecei facer filmes con sexo explícito a fins dos oitenta a xente adoitaba pensar que a sociedade ía, gradualmente, volverse máis liberal e máis iluminada; pero non ocorreu nada diso. Os meus filmes agora resultan moito máis controvertidos do que o eran hai unha década porque, en xeral, a cultura occidental inclínouse cara á dereita, cara ao conservadurismo e agora o meu traballo é moito menos aceptable do que o era nos anos noventa.

E mesmo resultan transgresores para a propia comunidade homosexual?

As mulleres heterosexuais foron unha parte moi importante do meu electorado. De feito, frecuentemente dinme que utilizan os meus filmes como unha proba para os seus prospectos de amantes ou noivos: lévanos ver as miñas fitas e se non poden aguantalas, bótanos. E hai, ademais, moitos homes homosexuais, gays, que odian os meus filmes. Con todo, sinto que me mantiven facendo o mesmo traballo de sempre, nunha liña recta que se move por ondas de ida e de volta, do liberalismo ao conservadurismo, como a cultura. Ben, unha escena de amputados tendo sexo nunca será apropiada para o gran público. Quizá para o 2025.

E que pode dicirme da súa relación cos movementos feministas?

Crecín no mellor ambiente feminista extremo, entre lesbianas separatistas, e sempre tiven ao redor mulleres que mandaban á merda os seus homes e facían as súas propias cousas non para tratar de gañar poder, en termos masculinos, senón para alcanzar unha sociedade de matriarcado. Non me interesa Hillary Clinton volvéndose un home duro e dirixindo un país. Quero ver unha muller dirixir un país baseada nos seus instintos maternais ou na súa esencia feminina.

Tirado de <http://esquire.es/actualizacion/4145/bruce-labruce-o-artista-en-o-arame>

Tirando de maniqueísmos, a obra de Bruce LaBruce nace a partir dese lado escuro do ser humano ou do máis luminoso?

Eu non miro as cousas neses termos, como dis, maniqueos, coma se todo fose unha relación binaria. Prefiro a liña freudiana. Unha loita constante entre o principio do pracer e o principio da realidade. Debatémonos entre a auto-satisfacción, o pracer sexual, as cousas que nos gustan, e a asunción de que, polo ben da civilización, hai que canalizar as nosas enerxías cara a causas altruístas que contribúan ao ben común. Isto non se pode entender como algo binario, senón como unha loita contra a túa propia natureza, contra a túa propia relación coa realidade. O cal implica tamén desenvolver unha filosofía e unha moral propias. É un exercicio de equilibrio, pero en xeral tento contribuír de forma positiva, e fágoo o mellor que podoo.

O problema é que non todos consideran positivas as mesmas cousas. Por exemplo, *Gerontophilia*, o seu penúltimo filme, xira en torno ao fetichismo. Vostede considera que a xerontofilia é como calquera outro fetiche. Pero a soa palabra xa espanta a máis dun.

É verdade que todo o concepto de fetichismo ten, en xeral, connotacións negativas para moita xente, pero eu non o vexo así. Vou volver con Freud. Advírtoche de que podoo poñerme moi freudiano!

Pode poñerse todo o freudiano que queira, faltaría máis.

Ben, pois de acordo con Freud un fetiche é todo aquilo que non contribúe directamente á procreación.

Todo, entón...

Si, segundo esa definición mesmo un bico é un acto de fetichismo. Pola miña experiencia, diríache que o fetichismo é a miúdo un acto de idolatría, e a fixación sexual cun obxecto concreto outórgalle un carácter case sacro. Hai quen ten fixación polos pés. Non me parece que sexa algo de mal gusto. Non me dá noxo nin me parece pouco hixiénico. O mesmo sucede coa xerontofilia. Un xerontófilo pode ter unha

fixación coas persoas maiores pero, sobre todo, implica o deleite con todo o que trae consigo a idade: engurras, canas, andar encorvado... E por suposto a fascinación pola sabedoría e a experiencia dos maiores, ou polo preto que están da morte, que nos pon cara a cara coa nosa natureza finita.

Haberá fetiches, como mínimo, pouco sans tamén...

Hai fetichistas con fixacións insás, fetichistas autodestrutivos, que normalmente necesitan inflixir dor aos seus obxectos de desexo. Pero os fetichistas cos que eu me atopei, ou moitos deles, son moi románticos.

(...)

Con todo foi a blasfemia o que máis problemas lle trouxo. Polo menos nos últimos tempos. Alguén chantou un par de bombas caseiras, que afortunadamente non explotaron, na exposición *Obscenity*, en Madrid. Foi moito antes dos asasinatos de Charlie Hebdo, pero xa entón sentía que a súa vida podía correr perigo por expoñer segundo que material?

Con aquela exposición si que sentín que podía pasar algo feo. Mesmo na inauguración, os galeristas e eu estabamos preocupados por se alguén montaba balbordo. Antes da exposición dedicáronme artigos en *El Mundo* e en *El País*, porque nas fotos da exposición aparecía xente famosa (Alaska, Mario Vaquerizo, Rossy De Palma, NdR) e xa houbera algunha protesta. Así que o das bombas non me pillou do todo desprevido. Foi unha tolemia!

O que moita xente se pregunta agora, e estou seguro de que llo preguntaron no seu día cando expuxo *Obscenity*, é: hai necesidade de ofender a todos os fiéis dunha relixión determinada? Non falo de se temos ou non dereito a facelo.

Poida que custe entendelo, pero a miña intención última non era ser blasfemo ou insultar a unha relixión, aínda que sabía que moitos católicos o tomarían así.

Aínda así seguiu adiante.

A premisa da exposición era explorar os cruces de camiños entre a relixión e a éxtase sexual, e demostrar que a iconografía tanto relixiosa como sexual pode ser moi parecida.

Volvemos ao fetichismo.

En certa maneira. De feito, non sei por que esas dúas caras da éxtase teñen que ser incompatibles: o sexual pode ser espiritual e viceversa. Tamén engadín imaxinería baseada na hostia. Coloquei hostias nos ollos e as bocas dalgúns dos modelos como símbolo da censura -é mellor que a xente estea xorda, cega e muda- e ao mesmo tempo convertínos nunha especie de profetas cegos. E se coloquei hostias nos xenitais ou nas zonas eróxicas doutros modelos foi para

poñer de relevo a mensaxe anti-sexo de moitas das organizacións relixiosas.

A hostia é o corpo de Cristo para os crentes. Todo isto pode poñelos, como mínimo, nerviosos. Xa oíu ao Papa Francisco o outro día: «se te metes coa miña nai, pégoche unha puñada na cara».

Si, a hostia é literalmente o corpo de Cristo para os Católicos. Colócase na lingua, cun xesto que ten algo de sensual, e devóranos. Quería centrar a atención nesa sensualidade implícita no ritual e na representación clásica da éxtase na práctica relixiosa, que de cando en cando se admite. Así que a mensaxe era complexa. Desde logo, podería converter a exposición en algo pornográfico, como moitos dos meus outros traballos, pero pensei que se lle daba un tratamento menos agresivo entenderíase moito mellor.

Non sería mellor idea arremeter contra suxeitos no canto de contra símbolos ou iconas?

Aos símbolos da Igrexa dálles un uso equivocado a propia Igrexa, e iso é o que critico. Aínda que este novo Papa parece encantador e sexa supostamente máis liberal segue negándose a promover métodos anticonceptivos, mesmo en países arrasados pola pobreza e a SIDA, segue sen permitir que haxa mulleres sacerdote... A miña exposición tiña que ver coa hipocrisía da Igrexa, non era un ataque ás ensinanzas de Xesús. A Igrexa católica reprimiu a súa propia sexualidade e iso levou a unha epidemia de abusos sexuais. Iso merece unha crítica, mírelo por onde o mires.

Non podo evitar preguntarllo. Atreveuse a facer unha versión musulmá de *Obscenity*?

Non es o primeiro que mo pregunta. Algunha que outra vez fixen fotos que coquetean co Islam e a sexualidade, pero nunca unha exposición enteira. Supoño que ao nacer nunha contorna cristiá ten máis lóxica que critique o Cristianismo. Tes que saber en que xardíns meterte!

Fala de hipocrisía, contradicións. Que maior contradición que matar en nome de relixións que, sobre o papel, falan de amor ao semellante e misericordia?

Sempre houbo unha desconexión entre os ensinamentos dos profetas e como se interpretaron despois -ou malinterpretaron- social e politicamente polas organizacións relixiosas ao longo da historia. Despois está a negativa categórica dos fundamentalistas a aceptar que os profetas eran humanos cuxas palabras hai que encadralas en conxunturas históricas moi concretas, que deberan preocuparse máis pola esencia desas palabras que por seguilas ao pé da letra. O que en realidade falta nesas relixións é espiritualidade.

CINECLUBE DE COMPOSTELA

ASOCIACIÓN

O Cineclube tenta ser unha asociación autoxestionada. Para iso, propoñemos unha aportación económica persoal de 5€/mes (3€ para estudantes e parados/as) cineclubedecompostela.blogspot.com [facebook.com/cineclubedecompostela](https://www.facebook.com/cineclubedecompostela) [@cineclubedecompostela@gmail.com](mailto:cineclubedecompostela@gmail.com)

PROYECCIONES

Todos os mércores ás 21:30 na Gentalha do Pichel (Santa Clara, 21. Santiago de Compostela) Entrada de balde | Bono-axuda: 1€

1 DE XUÑO

O album de familia
(The Family Album, Alan Berliner, EUA, 1986, 60', VOSE)

8 DE XUÑO

Abril
(Aprile, Nanni Moretti, Italia, 1998, 78', VOSG)

15 DE XUÑO

As praias de Agnès
(Les plages d'Agnès, Agnès Varda, Francia, 2008, 110', VOSG)

22 DE XUÑO

Branco chapeiro
(Hustler White, Bruce La Bruce, Rick Castro, EUA, 1996, 79', VOSG)